

فراخوان برای برگزاری جشن جنبش دادخواهی در استکهلم

نشست نخست

سه شنبه ۲۹ مارس ۲۰۲۲ از ساعت ۱۹:۰۰ تا ۲۱:۰۰

آنچه که سران و رهبران رژیم را از همان آغاز شکل گیری نظام جمهوری اسلامی در ایران دچار واهمه و هراس کرده بود مقاومت های مدنی علیه باورها و آراء عقیدتی ای بود که قصد داشت تا جامعه را از حقوق انسانی، حق شهروندی و آزادی های فردی تخلیه کند. هراسی که استبداد سرکوب گرایی را در خود پرورانده بود .

اما مبارزات پیگیر مدنی نه تنها در مقابله با آن سرکوب ها فروکش نکرد، بلکه سر آخر رژیم را وادار به پذیرش آن کرد؛ خود را تثبیت نموده و بخشی از رخداد های اجتماعی شد. و هم امروز، ناظر محاکمه

حمید نوری در دادگاه شهر استکهلم است.

چند تن از ناظران این دادگاه، به قصد برگزاری جشن پیروزی این محاکمه، در پیامی همگانی، سر انجام در نشستی، جمعیتی بنام "شورای هماهنگی جشن جنبش دادخواهی" متشکل از نمایندگان از کشورهای آلمان، بلژیک، هلند، فرانسه و سوئد را فرا ساخت. مسئولیت این شورا کمک در تهیه، تدارک و اجراء این جشن در کشورهای است که خواهان برگزاری این جشن می‌باشند. در استکهلم، بدین منظور، در روز سه شنبه ۲۹ ماه مارس ۲۰۲۲ از ساعت ۱۹ تا ۲۱ نشستی مجازی جهت تشکیل کمیته‌ای برای برگزاری این جشن تشکیل می‌شود. انجام این پروژه نیاز به همکاری شما و شرکتان در این کمیته دارد. این پروژه در کنار سایر فعالیت‌هایی که به همین قصد برگزار میشود جمعاً میتواند پیام اعتراضی به استبداد نظام جمهوری اسلامی باشد. موفقیت و رسائی این پیام در گرو شرکت همگان است.

علاقه‌مندان برای شرکت در این نشست مجازی در زوم می‌توانند از طریق لینک زیر به اتاق وارد شوند:

نشست نخست

تدارک برای برگزاری جشن جنبش
دادخواهی در استکهلم

(سه شنبه ۲۹ مارس ۲۰۲۲) از ساعت
۱۹:۰۰ تا ۲۱:۰۰)

اتاق زوم از ساعت ۱۸:۴۵ باز میشود

<https://us02web.zoom.us/j/82958288690?pwd=QWpYS3M0YlhaMHc1a2ZBNWtEZGFRQT09>

Meeting-ID : 829 5828 8690
Code : 962897

شورای هماهنگی جشن جنبش دادخواهی

نوروز 1401 شاد

تبریک سال نو 1401

اوکراین

**محکوم می‌کنیم تجاوز نظامی روسیه
پوتین**

به

اوکراین آزاد، مستقل و مقاوم را !

پناهگاهی در کیف - ویولن زیر بمب

Marina Ovsyannikova

روزنامه نگار زن روسی معترض به جنگ جنایت‌کارانه
روسیه علیه اوکراین

ویژگی‌های استبدادزای انقلاب ایران

به مناسبت چهل و سومین سالگرد انقلاب
ایران

درآمد

انقلاب ایران یکی از رخدادهای مهم سده بیستم به شمار آمد. 43 سال پس از آن، امروز، اندیشیدن به این انقلاب را در چه شرایطی انجام می‌دهیم؟

نخست این که این فاصله زمانی، از یکسو امکان شناخت بهتر و کامل‌تری از آن رخداد را فراهم می‌کند. اما، از سوی دیگر، امکان دست‌گیری مستقلانه‌ی انقلاب در شرایط تاریخی و عینی‌اش را دشوار می‌سازد. زیرا آن چه که پس از هر انقلابی شکل می‌گیرد، یعنی بازسازی قدرت و سلطه جدید، همواره سایه بر خود انقلاب چون پدیداری تک و یکتا می‌اندازد. عموماً، خودِ رخدادِ انقلاب با آن چه که پس از انقلاب روی می‌دهد درهم‌آمیخته می‌شوند.

از سوی دیگر، هر انقلابی تئوری انقلاب را به چالش می‌کشد. هر انقلابی، پدیداری نو و بی‌سابقه است. هیچ انقلابی در نسخه‌ها و الگوهای انقلابی پیشین تعریف و تبیین نمی‌شود.

شرایط دیگر این است که طی این مدت طولانی، خودِ ما که در انقلاب بهمن 57 شرکت داشتیم و اکنون به آن باز می‌نگریم، تغییر کرده‌ایم. متحول شده‌ایم. تئوری‌ها و ایقان‌های گذشته خود را زیر پرسش برده‌ایم، به نقد کشیده‌ایم. حداقل نزد آنان که به اندیشه‌ی انتقادی و رهایی‌خواه باور دارند، مسلم‌ها و مطلق‌ها جای خود را به پرسش‌انگیزها و

□□□□□□□□□□ داده‌اند.

برخورد من، در این جا، به انقلاب ایران، از نگاهی است که می‌خواهد ویژگی خودِ انقلاب را، مستقل از مجموعه تحولات و دگرگونی‌های بعدی‌اش مورد تأمل قرار دهد. حال اگر انقلاب را رخ دادی متمایز از پسا انقلاب تصور کنیم، باید آن را زمان‌بندی کنیم. انقلاب زمانی آغاز می‌شود که قدرت حاکم متزلزل و فرو می‌پاشد. قیام مردم وضعیتِ فقدان قدرت یعنی وضعیت آزادی را به وجود می‌آورد. انقلاب زمانی به پایان می‌رسد که فضای خالی قدرت دوباره اشغال می‌شود. یعنی قدرت جدید برقرار و آزادی موقتِ دوره‌ی انقلاب از بین می‌رود. انقلاب، لحظه‌ی کوتاه آزادی و رهایی از سلطه است. فاصله‌ی زمانی میان فروپاشی قدرت و سلطه می‌رنده از یکسو و برآمدن قدرت و سلطه جدید از سوی دیگر است.

انقلاب ایران با نخستین تظاهرات ادواری علیه رژیم شاه، از دیماه 1356 (ژانویه 1978) آغاز می‌شود. انقلاب با رفتن شاه، آمدن خمینی و عادی سازی سیاسی توسط قدرت جدید، یعنی با تشکیل شورای انقلاب در آغاز 1358 (فوریه 1979)، خاتمه پیدا می‌کند. بدین سان، انقلاب ایران کمی بیش از یک سال عمر کرد. اما ویژگی‌های این انقلاب چه بودند؟

ویژگی‌های انقلاب 57

چهار ویژگی، انقلاب ایران را بررسی می‌کنیم.

1- انقلاب تمام مردمی

انقلاب ایران فراطبقاتی بود، بدین معنا که مبارزه طبقاتی علیه طبقاتی دیگر نبود. انقلاب 57 قیام عموم مردم ایران بود. این تصدیق، بدین معنا نیست که در انقلاب ایران طبقات و مبارزه طبقاتی وجود نداشتند. بلکه بدین معنا است که در این انقلاب، اختلافها و خواستهای طبقاتی و قشری زیر

ایران سرآغاز جنبش جهانی اسلام‌گرایی یا بنیادگرایی اسلامی شد. در انقلاب ایران، واژگان سیاسی، شعارها، زمانبندی تظاهرات، نوع سازماندهی و غیره... همه، به طور عمده، حکایت از □□□□□□ معنوی، فرهنگی و سیاسی دین و روحانیت می‌کنند. اینان در پیوندی فشرده با بازار و اقشار گسترده‌ای از مردم، به‌ویژه در میان فرودستان شهر و روستا، انقلاب را هدایت کردند.

عوامل استبدادزای انقلاب ایران

پنج عامل در انقلاب ایران زمینه‌های برآمدن مجدد استبداد را فراهم کردند.

1- عامل «همه با هم» انقلاب

در انقلاب تمام مردمی ایران، گفتیم که اختلافها و تضادهای اجتماعی، سیاسی و طبقاتی امکان بروز و چالش با هم را پیدا نکردند. زیرا که برای حفظ یکپارچگی و تضمین پیروزی مسکوت گذارده شدند. نتیجه آن که در جریان انقلاب، شرایطی به وجود نیامد که گروه‌های اجتماعی و سیاسی شکل‌گیرند. در تعامل و کنش باهم قرار گیرند. دموکراسی پلورالیستی را آزمون کنند. انقلاب تمام مردمی ایران، در خود، روحی غیردموکراتیک، یگانه گرا، تمامیت‌خواه یا توتالیتار پَروراند. در نتیجه، روح «همه با هم» انقلاب ایران، نمی‌توانست زمینه‌ساز آزادی□، دموکراسی و کثرت‌گرایی در کشور شود.

2- عامل غیر اثباتی - غیر ایجابی انقلاب

گفتیم که تنها هدف انقلاب ایران، برانداختن شاه بود. هدف‌های مهم دیگر و این که چه می‌خواهیم جانشین رژیم وقت کنیم موضوع بحث و جدل مردم و گروه‌های سیاسی-شرکت کننده در انقلاب قرار

نگرفتند. خواست استقلال و آزادی در حد شعارِ کلی باقی ماند. اگر بحثی نیز در باره‌ی آلترناتیو اجتماعی و سیاسی آغاز می‌گردید، خیلی سریع، به بهانه‌ی حفظ یکپارچگی، بسته و به فردای پیروزی حواله داده می‌شد. انقلاب ایران خصلتی فقط نفی‌کننده داشت. غیر اثباتی و غیر ایجابی بود. تازه پس از سرنگونی بود که برخوردهای نظری و سیاسی بر سر «چه می‌خواهیم؟» و بدیل‌ها آشکار شدند. یعنی زمانی که کار از کار گذشته بود و حاکمیت جدید سلطه خود را بر مردم تحمیل کرده بود. بدین ترتیب، خصلت غیرایجابی-غیر اثباتی انقلاب نیز نمی‌توانست زمینه ساز برآمدن آزادی و دموکراسی در ایران شود.

3 عامل قدرت‌طلبی انقلاب

در انقلاب ایران، نفی قدرت شاه هیچ گاه با نقد قدرت به طور کلی همراه نشد. نفی دیکتاتوری شاه هیچ گاه با نفی دیکتاتوری به طور کلی همراه نشد. علت این امر را باید در درک قدرت‌طلبانه از «سیاست» و «انقلاب» پیدا کرد. درکی که در اندیشه‌ی سیاسی کلاسیک، از ارسطو تا کنون، و در نزد احزاب سیاسی همواره حاکم بوده و همچنان هست. این درک در مقابل درک دیگری قرار دارد که ما رهایی‌خواهانه می‌نامیم. درک رهایی‌خواهانه آنی است که سیاست و سیاست‌ورزی را حکومت‌گرایی و دولت‌مداری نمی‌شناسد. در درک قدرت‌طلبانه از سیاست و انقلاب، همه چیز تابع مبارزه برای تسخیر قدرت، دولت، حاکمیت و حکومت می‌شود. بدین سان، ذهنیت «اعمال قدرت و پذیرش قدرت»، ذهنیت «حکومت کردن و تحت حکومت قرار گرفتن» در جامعه پیوسته بازسازی می‌شوند. تراژدی هر انقلاب نیز درست در همین جاست. قدرت‌مداری انقلاب سبب می‌شود که اصل وجود «قدرت» و «حکومت»، چگونگی آن، مضمون آن، نقش آن و ختا به طور کلی چرایی حکومت و حاکمیت زیر پرسش نروند، موضوع کار نقد و بازنگری قرار نگیرند. در نتیجه، با سرنگونی قدرت و سلطه پیشین، قدرت و سلطه‌ای در شکلی دیگر

اما به همان‌سان شدید - اگر نه بیشتر و سهمگین‌تر - دوباره سر بر می‌آورند. «□□□□ □□□□ □□□□!» این است آن چه که در انقلاب‌ها در طول تاریخ تکرار شده است. انقلاب ایران نیز سوای این قاعده نبود.

4- عامل دین‌گرائی انقلاب

گفتیم که یکی دیگر از ویژگی‌های انقلاب ایران، نقش بارز و تعیین‌کننده‌ی دستگاه دین و روحانیت در آن بود. دین اسلامی که با ارزش‌های جهان‌روای مدرنیته در تعارضی آشکار و مطلق قرار دارد. ارزش‌هایی چون آزادی، دموکراسی، پلورالیسم، حقوق بشر، برابری زن و مرد، جدایی دولت و دین، برابر حقوقی ملیت‌های و اقلیت‌ها و غیره. در انقلاب ایران، عامل دین و به‌طور مشخص اسلام شیعی، در تقابل مطلق با ارزش‌های فوق، زمینه ساز استبداد دینی شد.

5- عامل کسری دموکراتیک انقلاب

در انقلاب ایران، اصول دموکراسی اجتماعی و سیاسی هیچ‌گاه تبدیل به شعارهای اصلی انقلابیون نشدند. در جریان انقلاب ایران، گروه‌های سیاسی، حتا از سوی روندهای آزادی‌خواه، چپ و غیره، آشکارا دست به تبلیغ دموکراسی و دفاع از پایه‌های آن نزدند. در نتیجه، با این اپوزیسیون کما بیش بیگانه نسبت به دموکراسی، برآمدن مردم‌سالاری در فردای انقلاب ایران امکان‌پذیر نبود.

مهم‌ترین درس انقلاب ایران

یک عامل استبدادزای انقلاب ایران، گفتیم که انصراف از چالش و جدل سیاسی، عقیدتی و برنامه‌ای برای تعیین راه و روش آینده بود. این نکته یکی از درس‌های مهم انقلاب 57 ایران است که ما را بیش

ازپیش به تقابل و تعامل بَدیل‌ها و پروژه‌های اجتماعی و سیاسی، با مشارکت و مداخله مستقیم خود مردم، فرامی‌خواند.

امروزه، بر پایه نفی و رد نظام‌های پادشاهی، دین‌سالاری و توتالیتَرِ راست و چپ، سه اصل تفکیک‌ناپذیرِ جمهوری، دموکراسی و جدایی دولت و دین یا لائیسیتِه می‌توانند، از نظر من، پاسخگوی نیازهای تاریخی کنونی جامعه ایران باشند. جمهوری یعنی «امر عموم». دموکراسی یعنی مشارکت و مداخله مستقیم مردم در امور خود و لائیسیتِه در سه رکن تفکیک‌ناپذیرش یعنی 1- جدایی دولت و دین، 2- آزادی عقاید دینی، غیردینی یا ضد دینی و 3- عدم تبعیض دینی و برابری حقوقی همه قطع نظر از اعتقادات دینی یا غیر دینی‌شان.

بر گرد سه شعار جمهوری، دموکراسی و جدایی دولت و دین، روندهای مختلف اپوزیسیون ایران می‌توانند، با حفظ ویژگی‌ها و اختلاف‌های‌شان، دست به همکاری و هم‌کوشی زنند. این مهم را به طور عمده و اساسی با هدف پشتیبانی از جنبش‌های اجتماعی در داخل ایران انجام دهند.

راه خروج از وضعیت سیاسی و اجتماعی کنونی در ایران، تنها از مسیر مشارکت و مداخله مستقیم خود مردم، در بسیارگونگی‌شان، در اشتراک‌ها و اختلاف‌های‌شان، در اتحادها و تضادهای‌شان، می‌گذرد. امروزه، تغییر بنیادی و اساسی اوضاع ایران، به عبارت دیگر کسب آزادی و دموکراسی، تنها در گرو رشد و گسترش جنبش‌های تغییردهنده اجتماعی و سیاسی در داخل کشور است. جنبش‌هایی که نسبت به آن چه که می‌خواهند جانشین وضع سیاسی، اجتماعی و اقتصادی موجود کنند آگاه، هوشیار، متشکل و همبسته باشند. جنبش‌هایی که برای رهایی از سلطه‌های گوناگون، برای آزادی، دموکراسی و برابری، برای عدالت اجتماعی و جدایی دولت و دین بر پا می‌شوند. جنبش‌هایی چون مبارزات جامعه مدنی، جنبش زنان، زحمتکش‌ان، دانشجویان، ملیت‌ها، اقلیت‌ها و غیره. وظیفه‌ی

اپوزیسیون جمهوریخواه، دموکرات و لائیک در خارج از کشور، یاری رساندن به چنین جنبشهایی در داخل کشور است.

یادداشتها

1. رخداد : événement, event

2. تعریفی که از ژاک رانسیر برگرفته‌ایم : «مردم» وجود ندارد بلکه ساخته می‌شود.

3. میشل فوکو، نوشته *« تاریخ و حقیقت »* کتاب دوم، 1976 - 1988، ص. 701 - انتشارات فرانسوی Gallimard

شیدان وثیق

مارس 2022 - اسفند 1400

cvassigh@wanadoo.fr

به مناسبت فرارسیدن روز جهانی زن

پیام شادباش کانون نویسندگان ایران
«در تبعید»

و

انجمن قلم ایران «در تبعید»

پیشاپیش فرا رسیدن روز جهانی زن را به همه زنان جهان شاد باش می‌گوییم؛ به ویژه به زنان میهنمان که در دشوارترین و تاریکترین برهه تاریخی سرزمین مان مشعل فروزان آینده را در دوزخ تاریک اندیشان و واپسماندگان جمهوری اسلامی، از همان آغاز برپایی اش تا هم اکنون با گذشتن از جان، تحمل شکنجه و زندان و نیزه‌ها ناروای تصورها پذیر، برای بهروزی همگان در همه عرصه‌های گوناگون زندگی، از کار گرفته تا هنر، ادبیات و موسیقی و... افروخته نگهداشته‌اند.

جهان کنونی ما، جهان جور و تبعیض و بی‌عدالتی و ستمگری است. این بیدادگری‌ها به ویژه بیش از همه، بر زنان و کودکان روا داشته می‌شوند، سهم زنان از دستاوردهای سیاسی، اجتماعی و فرهنگی بسیار ناچیز و اندک است، امّا زنان در سرتاسر گیتی، بویژه در ایران با مبارزه‌ای سخت و جانکاه در حال شکستن همه سدها و مرزهای نابرابری اند. آنان، با مبارزه در برابر خشونت جنسی، ایستادگی در برابر پوشش اجباری و ده‌ها گونه دیگر رویارویی، در برابر همه شکل‌ها و شیوه‌های بیداد و ستم، جهان زن ستیز و بیدادگر حکومت اسلامی را به چالش کشیده‌اند. گزافه نیست اگر بگوییم هیچ جنبش عدالتخواهانه‌ای به بار نخواهد نشست، مگر آنکه بنمایه اش برآوردن حقوق زنان در همه عرصه‌های زندگی اجتماعی باشد.

از آن هنگام که کلارا زتکین هشت مارس را به نام روز جهانی زن به ثبت رساند، بیش از یک سده می‌گذرد. در این مدت، زنان با مبارزه‌ای پیگیر در همه زمینه‌ها، دستاوردهای بسیاری داشته‌اند، امّا راهی دراز و دشوار پیش‌روست و راهپیمایی در این راه، همدلی و همراهی همه انسان‌های آزاده را در همه بسترهای مبارزه طلب می‌کند. آرزومندیم که زنان نه‌چونان کالایی جنسی در جهان سرمایه، بل در

جایگاه انسانی برابر قرار گیرند. امید که همه جنبش های عدالت خواه و برابری طلب اجتماعی، در کنار جنبش زنان، در مسیر مبارزه ای گسترده برای دگرگونی نظام جهانی مردسالار و تبعیض آمیز گام بردارند تا جهانی برابر، انسانی و شایسته کرامت انسانی بسازند. و این، تازه آغاز راه دراز انسانی شدن جهان ماست.
چنین بادا!

کانون نویسندگان ایران «در تبعید»
انجمن قلم ایران «در تبعید»
۶ مارس ۲۰۲۲

استفاده روسیه از موشک های
بالستیک و بمب های خوشه ای در
اوکراین مستند شده است
تهاجم روسیه به اوکراین

گزارش سازمان عفو بین الملل

چهارشنبه 2 مارس 2022

به دنبال نشر گزارشها از تلفات انسانی در جنگ روسیه و اوکراین، سازمان عفو بینالملل میگوید که حمله روسیه بر اوکراین «تجاوز» است و این نهاد استفاده بیرویه از سلاحهای ممنوعه توسط روسیه را مستندسازی کرده است.

این سازمان روز چهارشنبه، ۲ مارچ، با نشر بیانیهای گفته است که مردم اوکراین با یک بحران فاجعه بار حقوق بشری روبهرو شده اند.

به گفته عفو بینالملل، کودکان به دلیل جنگ میمیرند و هزاران تن دیگر در خطر مرگ قرار دارند.

به این ترتیب، این سازمان خواستار انجام یافتن اقداماتی شده است که سبب توقف این اقدام «تجاوزکارانه» و محافظت از غیرنظامیان شود.

به گفته عفو بین‌الملل، نیروهای روسی به گونه بی‌رویه به غیرنظامیان در اوکراین حمله می‌کنند.

این نهاد گفته است: «ما حملات به شفاخانه‌ها و مکاتب، استفاده بی‌رویه از سلاح‌هایی مانند موشک‌های بالستیک و سلاح‌های ممنوعه مانند بمب‌های خوشه‌ای را مستند کرده‌ایم.»

این نهاد تأکید کرده است که غیرنظامیان در حال مرگ هستند و جنایات جنگی احتمالی توسط سربازان روسی در حال انجام یافتن است.

سازمان عفو بین‌الملل افزوده است که روسیه با توسل به زور علیه یک کشور دیگر، بدون هیچ توجیه قانونی، منشور سازمان ملل را به گونه آشکار نقض کرده است.

با این حال، این سازمان تصریح کرده است که روسیه باید به گونه فوری تجاوز بر اوکراین را پایان دهد و با حفاظت از غیرنظامیان، به قوانین بین‌المللی احترام بگذارد.

این در حالی است که بامداد امروز چهارشنبه، گزارش شد که نیروهای روسیه شهر خرسون را تصرف کرده‌اند.

گفتنی است که دور دوم مذاکرات میان اوکراین و روسیه امروز پیگیری می‌شود.

با این حال، طرف اوکراینی گفته است که هیچ نوع پیش‌شرط را در این مذاکرات نمی‌پذیرد.

برگرفته از سایت 8 صبح:

<https://8am.af>

متن کامل گزارش عفو بین‌الملل

دوم مارس 2022

به فرانسه

[www.amnesty.fr/controle-des-armes/actualites/ukraine-attaques/
-aveugles-russes-contre-civils](http://www.amnesty.fr/controle-des-armes/actualites/ukraine-attaques/-aveugles-russes-contre-civils)